

en kort Betragtning
over den grusomme
Tildragelse paa Gaarden
Grön-Svea i Leuthen
Sogn paa Nedemarken,
hvor en pige, 14ten Aar
gammel, ... har overalt
en Dreng af ~~14~~ elleve Aar
... til at slaa sin Mester
hendes Moder [iyl].

U. S. [Froudlj.] 1777.

~~343 919~~

~~K 84~~

V box 40 : 1186

Den dræbte Kone hed Lillaug Sauge =
bretsdtr; hendes Mand Amund
Andersen.

Dres Datter Randi (f. 1762) og Koneus
Søstersøn Halvor Olsen (f. i Ålve-
rånne 23/j 1766) var Morderne. Mødet fore-
gik 30/j 1776.
Hun blev henrettet 1778; han blev døret
til Stridssettes i Jægtløstet i 6 Aar.

Se herom Joleau Scharffbeug i "Vel-
dens Gang" 1903, No. 42; jfr No. 48.

En kort Betrægtning

over den
gruesomme Tildragelse
paa Gaarden Grøn = Svea
i Leuthen Sogn paa Hedemarken,

hvor en Pige, 14ten Aar gammel,
som gruesomt havde faaet i Sinde at vilde
tage sine egne Forældre af Dage, for siden
at kunde raade sig selv desbedre, har overs-
talt en Dreng af elleve Aar, hvilken var i
Huuset tilligemed Hende og var Hendes Sød-
skende-Barn, for en Belønning af 40 Knappes-
naaler, til at slaae sin Moder, hendes Moder
først i Hovedet med en Øxe, hvilket skeede; da
hun med en Jern-Hakke gav det andet Slag,
og continuerede siden indtil Konen efter over
30 Slag døde, og siden af dem blev hentlagt i
Fæchuset, indtil Mandens Hiemkomst, som
aabenbarede denne fæle Gierning.

Synges efter den Melodie:
Med Sorgen og Klagen holdt Maade:

Trykt Aar 1777.

V. box 40: 1186

I.

Hjelp GUD! hvad Tidender her
høres!
Ach! hvo maae ey derved hart røres,
At Ungdom saa dristig tør prøve,
Saa mordisk en Sierning at øve.

2.

Vi har Fred i Riger og Stæder,
Hvorved Rettsindige sig glæder,
Men Sathan, den Menneſke-Hader,
Sin Fiendskab dog aldrig aflader.

3.

Det han ikke selv tør fuldfore,
Han søger ved dennem at giøre,
Hvis

Hvis Hierter han saa kand indtage,
At de hans Anslager behager.

4.

Naar GUD og Hans Ord ringe agtes
Dg ikke tilbørlig betragtes,
Da Gudsfrøgt og Dyd maa forsvinde,
Dg alt Got uddrives af Sinde.

5.

Ach GUD! du almægtigste Fader!
Beskierm os for dem som os hader;
Thi Grumhed og Uvind udbreder
Sig nu paa adskillige Stæder.

6.

Der immer Tyranner frembinker,
Hvis mordiske Daaben strax blinker;
Snart dræbes en Søster og Broder,
Snart Barnet, ja Fader og Moder.

7.

O! Redsel! o! skrækfomt at leve!
Selv Frækhed maae gysse og bæve!
Ly

Tyranner bag Volde og Muure
Selv frygtfomme, skielvende, luure.

8.

Hvor svinges paa Lysternes Bane
En fæl Egennyttigheds Fane,
Bedugget af persede Taarer,
Og Blod af uskyldige Aarer.

9.

Skialv, Stovets Bebygger! dig skiale
Ej Morket og Afgrundens Hule
For Dommerens vandrende Dye,
Som seer dine Handlinger nye.

10.

Min Gud! hvilket Syn udi Norden!
Ach! spar din Retfærdigheds Torden!
Den blodige Dxe sig hæver,
Og Livet af Mennisket kræver.

11.

Fra Hedemark vi faar at høre,
Som vist vore Hjerter maage røre,
Hvor

Hvor Ukend i Ungdommens Hierte
Fremspirer til ængstende Smerte:

12.

En Datter, for Frihed at vinde,
Faar mordiske Anslag i Sinde:
At dræbe dem, hende har givet
Liv, Omhu og Forsorg i Livet.

13.

En ung Søster-Søn af sin Moder,
Opdraget med hende som Broder,
Hun let overtaler, til dette
Med hende strax Ont at udrette.

14.

Belønning han derfor skal have
Knapnaaler! . . Barnagtige Gave!
Derfor han en Dxe skal tage
At faae Hendes Moder af Dage.

15.

Hun selv tar en Hakke i Hænde,
Med disse Gevær de strax ende

Et

Et Liv, som dem begge har gavnnet,
Hvis Tab de for silde nu savnet.

16.

O Jammer! . . umyndige Boder
De myrder en Moster og Moder,
Som dennem opfødde til Smerte.
O! skrækkes forsteenede Hierte!

17.

Skælv! Menniske . . dog ey forsage!
Frygt ikke den Helvedes Drage,
Som vandrer i Mørkhedens Lænker,
Men Menniskets grusomme Rænker!

18.

Men dyreste Med-Støv! O! Fange,
Som kryber med nedrige Slange
I Belløst fortryllende Laster,
Og Dyden aldeeles forkaster.

19.

Forbedre i Tide dit Hierte;
Og frie det fra Angest og Smerte!
Du

Du sover paa Afgrundens Bredde!
Ach! Menniske, skynd dig at redde!

20.

O! red dog din Siæl fra dens Plages
Betænk, at den Helvedes Drage
Dig søger i Evigheds Lænke
I Afgrundens Bøl at nedskænke!

21.

Og vil du Pyhsalighed vinde,
Du Hiertet til Dyden maa binde;
Frygt GUD! lad ej Belløsters Damp
Udslukke din Kiærligheds Lampe!

22.

Hvis Mennisket altid var Kiærligt,
Var Livet og mindre besværligt,
Var Lysterne ædle og reene,
Blev Jorden en Himmel alleene.

23.

Barmhiertige GUD! Du som ynder
Bodfærdige Tolder og Synder,
Sout

